

DRAAGT ELKANDERS LASTEN

DOOR BETSY

G. F. CALLENBACH, NIJKERK

.... die opeens een uitroep van verbazing deed hooren blz. 18

DRAAGT ELKANDERS LASTEN

DOOR

B E T S Y

Draagt elkanders lasten, en vervult
alzo de wet van Christus. Gal. 9 : 2

DERDE, OPNIEUW BEWERKTE, DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

I.

Ha, jongens, daar komt Gerrit Akers ook!
Nou zijn we met z'n vieren! — Zeg, Gerrit,
doe je mee?"

„Mee aan wat?" vroeg de aangesprokene,
een kleine maar stevige knaap van twaalf jaar.

„We gaan schele Mie nog 's in de maling

nemen," riepen een paar andere stemmen.

Gerrit trok zijn neus op. „Bah, wat laf!" zei hij. „Wat heb je daar nou an!"

„Wat je daar an hebt?" „Dat zou je niet zeggen als je er gisteren bij was geweest," zei de eerste spreker. „We hebben nogal niet gelachen; hè, Kees? Jò, wat hebben we die meid beet gehad! En schreeuwen dat ze deed! Als een mager varken! Ha-ha-ha! Je hadt haar eens moeten zien!"

„Ja, en toen heeft ze thuis weer een toeval gekregen van den schrik," verweet Gerrit, met klimmende verontwaardiging. „Ik weet het goed, want we wonen er vlak naast. Buurvrouw is m'n moeder nog wezen roepen. Toen hadden jullie haar eens moeten zien! Dan zou je niet gelachen hebben. Ik vind het laf en gemeen om zoo'n hals kwaad te doen."

„O, maar we doen haar geen kwaad!" vergoelijkten alle drie; en Kees voegde er tot nadere opheldering aan toe: „Ik zal je vertellen wat we doen wilden. Mie is daar straks met de stroopkan voorbij gegaan; ze moet zeker stroop halen; en als ze nu terugkomt wilden we haar eens insmeeren, begrijp je. Nou in

zoo'n stroopbaardje zit toch geen kwaad. Doe je mee, zeg? Hoepel anders maar op; dan kunnen we je wel missen."

„Meedoen? Ik wou nog liever!" En nijdig keerde Gerrit den drie deugnieten den rug toe.

„Hij is bang voor zijn buurvrouw!" riep één hem na; en dadelijk klonk het in koor: „Bange Gerritje! Bange Gerritje!"

Gerrit had grooten lust om terug te gaan, en hun eens even te laten voelen hoe bang hij was; maar dan zou het op vechten uitloopen, en dat had zijn moeder nooit graag; daarom ging hij maar door. Bovendien had hij geen tijd om zich lang op te houden, want ook hij was voor Moeder met een boodschap op weg, schoon van heel anderen aard dan die, waar buurvrouws Mietje op uit was.

Hij moest namelijk bij mijnheer Wijnberg, den eigenaar van het hofje waar het gezin Akers woonde, een briefje brengen, inhoudend een verzoek om uitstel van betaling van de achterstallige huur; en daar genoemde heer bij zijn huurders bekend stond als geen gemakkelijke huisbaas, was het wel te vreezen dat het antwoord, dat Gerrit terug zou brengen, meer op azijn dan op stroop zou gelijken.

Of Gerrit wist wat er in dat briefje stond? Zeker; hij had het zelf voor zijn moeder geschreven, want die verstond de kunst niet al te best. Moeder had natuurlijk woord voor woord gezegd wat hij zetten moest; en toen had hij meteen gezien wat het die arme moeder kostte, om opnieuw met dat verzoek bij meneer Wijnberg te moeten aankomen, na eerst al het mogelijke beproefd te hebben om het geld bij elkaar te krijgen.

Ze had haar best gedaan het zoo beleefd mogelijk in te kleeden, en alles aan te voeren wat ter verontschuldiging dienen kon. En verontschuldigingen had vrouw Akers genoeg. Haar man, die lang en ernstig ziek geweest en nu langzaam aan 't beteren was, had al in geen half jaar kunnen werken, en in dien tijd was het fatsoenlijk gezin hard achteruit gegaan.

Hoe vrouw Akers er met haar zieken man en haar zeven gezonde kinderen, waarvan Gerrit de oudste was, nog komen kon van de geringe ondersteuning door de diaconie en het weinigje dat ze er zelf met veel moeite bij verdiende, ze had daarop geen ander antwoord dan: 't Is de Heer, die den hongrigen brood geeft en in het weinigje een zegen legt.

En waren de kinderen al dikwijls van de kou in bed gekropen, en had ze zelf al meer dan eens haar werk moeten opbergen omdat de lamp leeg, en de oliekan leeg, en de beurs ook leeg was, voor broodsgebrek had de Heer hen toch nog altijd bewaard. En Hij zou het verder doen, dat geloofde ze zeker. Haar hemelsche Vader wist wel wat ze van noode had. Dat ondervond ze telkens opnieuw. Wat was het toch al niet dikwijls gebeurd dat, als ze geen uitweg zag, de Heer haar juist te rechter tijd op de een of andere wijze hulp zond. En dat dit haar geloof dan weer versterkte en haar met nieuwe hoop voor de toekomst vervulde, zullen zij het best begrijpen, die, evenals Gerrits moeder, Psalm 23, „het lied van den goeden Herder”, kennen, niet alleen uit het hoofd, maar met het hart.

Maar zoo hoog als nu was de nood nog nooit geklommen; en ja, soms kwam in de laatste dagen de twijfelmoedige vraag uit dien anderen Psalm: „Zou God Zijn gena vergeten?” wel even in haar op.

Wat haar het meest verontrustte was de gedachte aan haar onbarmhartigen huisheer, wien ze nu al tien gulden schuldig was, en

die nog pas met „uitzetten” gedreigd had, als hij nog langer op zijn geld moest wachten. Dan haar zieke man, die, als het goed was, zooveel hebben moest om weer op krachten te komen; en eindelijk die zeven grage maagjes, wien ze, als straks het etensuur sloeg, bijna niets had vóór te zetten.

Met een bedrukt hart had ze Gerrit maar vast met dat briefje weggezonden, vol vrees hem terug te zien komen met een ongunstig antwoord; en hoewel niet gewoon den zieke met haar bezwaren te verontrusten, had ze nú toch niet kunnen laten, hem deelgenoot te maken van haar benarden toestand.

Veel troost vond ze echter bij Akers niet. Hij was weer erg pijnlijk; en dat maakte hem soms knorrig, en deed hem wel eens wat zeggen, waar hij later spijt van had. Daarbij bezat hij niet het geloof van zijn vrouw, en kon hij maar nooit begrijpen, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen, ook ziekte en armoe, medewerken ten goede. En waar hij zelf dat geloof miste, kon hij het in háár niet verlevendigen. Integendeel, hij maakte haar zelfs een verwijt er van.

„Waar blijf je nu met je vertrouwen op de

liefde en zorg van God?" morde hij. „Je ziet zelf dat we er hoe langer hoe meer inraken. 't Scheelt al niet veel of ik word nog met mijn zieke lichaam op straat gezet."

„Ach, man, wat ik je bidden mag, spreek toch zoo niet," smeekte zijn vrouw met tranen in de oogen. „Heeft de Heer ons dan tot hiertoe niet altijd geholpen? Ach, dat ik nu ook weer zoo kleingeloovig ben, en maar niet liever gezwegen heb en gewacht."

En beschaamd en bedroefd verliet vrouw Akers het vertrek, om nog eens even in het verborgen haar knieën te buigen en haar bezwaard hart voor den Heer uit te storten. Dat verlichtte haar; het oud vertrouwen kwam weer boven. En toen ze zich weer aan haar stopwerk zette, waaraan ze vóór den avond nog een paar stuivers hoopte te verdienen, begon ze, ondanks de grievende woorden van haar man, als vanzelf het welbekende geloofslied te neuriën:

Maar de Heer zal uitkomst geven,
 Hij, die 's daags Zijn gunst gebiedt.
 'k Zal in dit vertrouwen leven,
 En dat melden in mijn lied.

'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht,
Zingen, daar ik Hem verwacht,
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.

II.

Maar zoo zouden we Gerrit haast uit het oog verliezen. Hij kan in dien tijd al een heel eindje gevorderd zijn en zijn boodschap bij mijnheer Wijnberg al wel gedaan hebben. En dat zou hij ook zeker, als hij Mietje Duigen, zijn buurmeisje, niet ontmoet had.

Die Mietje Duigen — schele Mie, zooals we haar daar straks door die drie bengels hoorden noemen — was het enig overgebleven kind van zijn buurvrouw, de weduwe van Thijs Duigen, den lorrenkoopman.

Vrouw Duigen was niet gelukkig met haar kinderen. Twee dochtertjes waren beiden vóór 't jaar gestorven. Haar jongen, een vlug, vroolijk baasje, dat nu al zestien had kunnen zijn, was, acht jaar geleden, spelende te water geraakt en verdronken. En Mietje, haar jongste,

nu haar eenig kind, ja, wat zou men van haar zeggen.

Ze was nu twaalf jaren oud en heel groot voor haar leeftijd, bijna een hoofd groter dan Gerrit; maar overigens erg achterlijk. Het arme meisje leed aan toevallen en was daardoor over 't geheel wat onnoozel, ofschoon ze toch goed haar verstand had, zooals haar moeder beweerde. Leeren kon ze slecht; maar voor Moeder werken en boodschappen doen zooveel te beter.

Dat ze scheel zag was ook al een gevolg van haar ziekte; maar dat was minder, als de jongens er haar maar niet zoo mee plaagden. Vrouw Duigen noemde haar Mietje ook wel eens „scheeloogje,” maar o, hoe heel anders klonk het dan! Dan was het geen scheldnaam; dat gevoelde Mietje wel, zoo onnoozel als ze was. Dan hinderde het haar ook niet; neen, dan streefde het haar zelfs; want onbewust voelde ze er liefde en teerheid in; ja in Moeders mond leek het gebrek haar een sieraad.

Maar Moeder had haar ongelukkig kind ook zoo lief, en dáárin lag het geheim. O, wat kon ze bedroefd, ja boos worden, als de menschen, uit louter medelijden, zeiden: „'t Was te

wenschen dat Onze Lieve Heer dat schaap ook maar weghaalde."

Nu, haar buurvrouw Akers kon dit óók slecht velen, en zeide altijd dat zulke menschen er niets van wisten, en dat het heel verkeerd was zoo iets te zeggen, waar de Heer, door het kind in 't leven te laten, toonde dat het niet beter, en dus ook niet wenschelijk was.

Gerrit Akers plaagde zijn buurmeisje nooit. Niet dat hij nooit eens een guitenstreekje uithaalde, maar hij vond het laag, en zijn gansche jongenshart kwam er tegen op, om iemand wegens eenig lichaamsgebrek te schelden of te kwellen.

Hij had dan ook echt met haar te doen, toen ze hem, een eind van de plek waar de jongens haar opwachtten, zoo welgemoed met de gevulde stroopkan tegenkwam.

„Moet je naar huis, Mie?" riep hij haar toe; en toen ze met een paar groote oogen en open mond van ja knikte, raadde hij: „Keer dan liever om, en loop daar die dwarsstraat door, in plaats van rechtuit te gaan."

Mie keek even in de aangewezen richting. Toen zei ze: „Ikke niet. Ik moet gauw terug komen van Moeder."

„Ik zou het toch maar doen, zeg,” drong Gerrit. „Zooveel scheelt het niet.”

„Waarom toch?” wou Mietje weten.

„Er zijn leeuwen op den weg,” legde Gerrit uit, zonder zijn schoolmakers te verklappen.

Mietje bedacht zich even. Toen besloot ze: „Nee hoor! Moeder wacht op de stroop.” En grinnikend liep ze weg, met een plagerig: „Ik doe 't toch niet!”

„Dan laat je 't voor mijn part,” zei Gerrit, een beetje ongeduldig. Toen ging ook hij zijns weegs, met de gedachte: Als ze dan niet hooren wil, moet ze maar voelen.

Maar dat laatste meende hij toch niet. Het speet hem heusch dat Mie niet naar hem had willen luisteren.

„Wie weet hoe ze de stumperd toetakelen,” overlegde hij toen hij nog eens omkeek en het drietal reeds meende te bespeuren. „Als haar moeder het zag! Weet je wat, ik loop even terug, dan heeft ze er ten minste één, die haar helpen kan als 't noodig is.”

Flink zoo, Gerrit! Gauw maar; dan kom je misschien nog net van pas.

Kees komt al naar haar toe.

„Ha, daar hebben we onze lieve schele Mie

weer!" roept hij. „Mie, wat blijf je lang weg! Laat 's kijken, heb je stroop gehaald?"

„Geef hier die stroop, Mie! We moeten 's proeven of ze wel lekker is," zeggen nu de beide anderen. Ze doen al een poging om de kan machtig te worden. Maar Gerrit, die nu juist bij hen is, is hun te vlug.

„Blijf af! flauwerds!" schreeuwt hij hun toe en pakt, klein maar dapper, den één bij zijn kraag en den ander bij zijn arm, en houdt ze zóó stijf vast, dat nommer drie noodig is om zijn makkers te ontzetten.

Van dat oogenblik maakte Mietje gebruik om weg te komen; en dat was juist wat haar verdediger wilde.

't Laat zich begrijpen dat de drie jongens met die onverwachte tusschenkomst allesbehalve in hun schik waren, en, om zich te wreken, nu gezamenlijk op Gerrit aanvielen.

Deze weerde zich flink en toonde daarbij allerminst een „bange Gerritje" te zijn. Maar lang kon hij den ongelijken strijd niet volhouden; en dat behoefde ook niet. Zijn doel was bereikt, want Mietje was al uit 't gezicht, en had dus van haar aanvallers niets meer te vreezen. Alles was dus in orde, dacht hij, alles,

behalve zijn buisje, zooals hij even later met schrik bemerkte. Ach, wat was dat er slecht afgekomen! Er hing maar eventjes een heele lap bij zijn linkermouw! 't Dingetje was ook zoo dun en kon niet velen dat er zoo aan getrokken werd.

En moest hij nu zoo slordig bij meneer Wijnberg komen? Dat was niets voor Moeder, dat wist hij wel. Zou hij dan maar liever eerst naar huis gaan? Maar neen, dat zou te lang duren; Moeder was zoo verlangend naar het antwoord. 't Was maar beter eerst zijn boodschap te doen. Hij zou dien eenen arm dan wel wat achter zich zien te houden.

Maar waar had hij nu het briefje gelaten? O ja, dat had hij daar straks in zijn pet gestopt, om beter zijn handen vrij te hebben. Maar de hoofddeksels blijven gewoonlijk bij zulke gelegenheden niet op hun plaats. Ook Gerrit was in den slag zijn pet kwijt geweest, en toen hij haar aan 't eind weer in handen kreeg, had hij in 't geheel niet meer om het briefje gedacht.

Hij schrikte toen dit hem te binnen schoot, en nam haastig zijn pet weer af om te kijken of het er nog inzat. Maar jawel, hij zag geen

briefje meer, zooals dan ook wel te verwachten was. Al zoekende ging hij daarop denzelfden weg weer terug, doch zonder het te vinden; en zoo moest hij, tegen wil en dank, toch nog onverrichter zake naar huis.

III.

Toen moeder Akers hoorde wat er de oorzaak van was, viel ze haar jongen niet hard over het verliezen van het briefje, noch over het scheuren van zijn goed, hoewel het laatste vooral haar ver van aangenaam was.

„Je moet dan maar dadelijk een ander schrijven, Gerrit,” zei ze. „Maar trek eerst je buisje uit, dan zal ik het even naaien, want je kan zóó de straat niet op.”

Gerrit gehoorzaamde; maar ach, wat zette Moeder een bedenkelijk gezicht, toen ze bij nadere beschouwing zag, dat de kanten zóó afgetrokken en gerafeld en dun waren, dat het voor geen toenaaien meer vatbaar was.

Terwijl ze 't zoo zat te bekijken kwam buur-

vrouw Duigen binnen. Ze had pannekoeken gebakken, en nu kwam ze Gerrit een paar lekkere brengen, met dik stroop er op, uit erkentelijkheid dat hij zoo voor haar Mietje in de bres was gesprongen; want Mie had er haar moeder alles van verteld. Het speet haar maar te hooren, dat zijn buisje, het eenige dat hij rijk was, er zoo onder geleden had.

„Och, het zou zoo erg niet zijn,” zei vrouw Akers, „als ik maar een goed stukje had om er in te zetten; want kijk eens aan, toenaaien gaat niet meer. Maar ik heb ongelukkig geen enkel lapje dat er bijkomt.”

„Is het je om een lapje laken te doen, buurvrouw? Wacht, daar kan ik je misschien wel aan helpen,” troostte Mietjes moeder. „Ik heb nog een oud vest liggen, dat ik eens in de lorren gevonden heb, net zoowat van die kleur. Ik was altijd gewoon, moet je weten, als mijn man met zijn vrachtje thuis kwam, het boeltje nog eens na te zoeken; en vond ik er dan iets bruikbaar in, dan hield ik dat er uit; want ik ben net als jij, buurvrouw, ik maak ook van oud nieuw, al zeg ik het zelf. Och ja, zoo moet een mensch al tobben in de wereld. Maar wat ik zeggen wil, dat vest kan jij wel van me

krijgen; ik heb toch geen manlui meer in huis. 't Is wel niet veel moois, dat begrijp je; maar er zit licht nog een goed lapje aan; wat je daar hebt is toch ook niet dik meer. Mietje zal 't je zóó brengen, hoor! De eene dienst is de andere waard; wat jij, Gerrit?"

En de spraakzame buurvrouw trippelde weg, rommelde even in haar lappenmand, en weinige minuten later was vrouw Akers in het bezit van het vest.

Het goede mensch was er echt mee uit den brand en begon er na eenig passen en meten het beste stuk uit te knippen, onderwijl Gerrit nog eens netjes op een papiertje schreef, wat Moeder hem onder haar werk vóórzeide. Maar plots, midden in een woord, hield hij op, met een vragenden blik naar zijn moeder, die opeens een uitroep van verbazing deed hooren en toen naar de bedstee liep, met een haastig: „Kijk 's gauw, man! Is dat papiertje nog geld waard?"

„Maar vrouw!" riep Akers, zoo mogelijk nog meer verwonderd. „Waar haal je dat daar ineens vandaan? Geef 's hier! — Welja! Het is een echt bankbiljet van vijf en twintig gulden!"

„Vijf en twintig gulden!” herhaalde vrouw Akers, met den nadruk op elk woord. „Hoe is het mogelijk! Ik haal het hier uit dat vest. Kijk, dáár zat het, onder het zakje, tusschen voering en bovengoed.”

„Uit mijn vest?” riep Akers. „Onmogelijk! De tijd heugt me niet dat ik een bankje van vijf en twintig in mijn handen heb gehad, laat staan in mijn zak. 't Is ook nogal een tijd om geld in je zak te houden!”

„Nee, man, luister nu, dan zal ik het je zeggen. 't Is een oud vest, dat ik van buurvrouw hiernaast gekregen heb, om Gerrits buisje te verstellen. En toen ik nu bezig was hier van onderen langs het randje het bovengoed af te knippen, stuitte mijn schaar op dat papiertje, dat kleintjes opgevouwen hier in het hoekje zat. Ik keek natuurlijk eens wat er op stond, dat spreekt; en mensch, ik kan je toch zeggen dat ik mijn oogen niet geloofde.”

„'t Schijnt er al lang ingezeten te hebben,” zei Akers, het papiertje nog eens nauwkeurig aan alle kanten bekijkende. „'t Is al haast heelemaal dóór op de vouwen; zie je wel?”

„Ja, dat heeft het zeker,” bevestigde zijn vrouw. „Als je maar eens nagaat dat Thijs

Duigen het nog met de lorren meegebracht heeft, en de man is al ruim twee jaar dood. En vraag dan nog wat een tijd de persoon, van wien het vest was, er zoo mee geloopt heeft. — Zou zoo'n versleten ding nog gangbaar zijn?"

Nou! 'k Wou dat ik er een dozijn van had! Je zou zeggen, dat iemand dat niet merkt," zei Akers. „Vijf en twintig gulden! 't Is me nogal iets."

„Och, dat begrijp ik best," zei zijn vrouw „Er is zeker een gat in het zakje geweest, daar het doorgezakt is; dat kan licht gebeuren. De eigenaar zal het misschien niet zoo aanstonds gemist hebben; en toen later het zakje weer genaaid was, zullen de menschen, toen ze merkten dat ze 't geld kwijt waren, geen gedachten meer gehad hebben het daar te zoeken. Dat denk ik er van, en zoo zal het wel wezen ook."

„Nu vrouw, zoo het is, is het; maar wij zijn er vooreerst weer mee geholpen. Misschien hebben ze 't er wel voor ons ingestopt."

Om dat laatste gezegde moest Gerrit lachen, maar zijn moeder niet. Die zag haar man

vragend aan, en zei: „Maar man, je wilt dat geld toch niet houden, hoop ik?”

„Wat anders?” was de wedervraag.

„Wel, het aan vrouw Duigen teruggeven natuurlijk. Het komt ons niet toe.”

„Ben je wijs, mensch?!” riep Akers; en hij richtte zich op in zijn bed, met meer kracht dan hij gedurende zijn ziekte nog gedaan had. „Je zal het wel uit je hoofd laten! 't Is van vrouw Duigen net zoo min als van ons. En daarbij, je hebt het eerlijk van haar gekregen; daar houdt alles mee op.”

„Nee, niet eerlijk; man. Wel het vest, maar niet wat er inzat. Als ze 't geweten had, zou ze 't me niet gegeven hebben; ten minste zóó niet; het mensch kan dat geld veel te goed zelf gebruiken. En omdat ik daar in mijn hart van overtuigd ben, zou het oneerlijk zijn het haar niet terug te geven.”

„Gekheid, vrouw; allemaal gekheid. Buurvrouw wist immers niet eens dat ze 't had; het is dus geen verlies voor haar. Wie weet of ze 't zelf wel ooit zou gevonden hebben. Ziedaar, steek jij dat papiertje maar gerust in je zak. Je kan haar nog eens bedanken voor 't vest, als je wilt, en voor de rest geen nieuws.

En laat er dan maar gauw een tientje van bij den huisbaas brengen, dan zijn we dáár vast af."

„Hoor 's, man," zei vrouw Akers beslist, „je weet, dat ik graag je zin doe; maar dit kan ik met mijn geweten niet overeen brengen. Ik zou buurvrouw nooit meer durven aankijken, als ik er haar niets van zei. Kom, laat me 't haar maar dadelijk terug brengen en er niet langer op staan kijken."

„Nu begrijp ik er niets meer van!" riep Akers verstoord. „Eerst bid je om uitkomst; en als je gebed dan wordt verhoord en de uitkomst er is, wil je ze niet hebben."

Op deze woorden bleef vrouw Akers een oogenblik besluiteloos staan. Zou haar man gelijk hebben? Zou het inderdaad een gebedsverhooring zijn, en zij het geld mogen houden? Ze had het immers zoo nodig? Maar neen, ze kòn niet gelooven, dat de Heer het goed zou vinden, „en", overlegde ze, „al wat uit het geloof niet is, dat is zonde. Zoo zegt Gods Woord, en dat Woord is de waarheid; daar houd ik me aan." En uit vrees, dat, bij langer dralen, de verzoeking haar mogelijk te sterk mocht worden, spoedde zij zich, zonder verder

naar haar man te luisteren, met het bankbiljet naar vrouw Duigen, die niet minder dan haar bureu verrast was over de onverwachte vondst.

„Wel heb ik van me leven!” riep ze uit, de handen in elkander slaande. „Vijf en twintig gulden rijk te zijn zonder het te weten! En

dan moet je zoo menigmaal om centen verlegen zijn geweest! Wat heb ik dat ding al niet een tijd liggen!"

„'t Is maar goed dat je 't mij gegeven hebt," zei vrouw Akers. „Wie weet hoe lang dat geld daar anders nog gezeten had. Nu komt het ten minste voor den dag, en je zult het toch zeker nòg wel kunnen gebruiken, denk ik."

„O, wat dat betreft al was het nog eens zooveel. Mooi dat je 't me terug brengt, buurvrouw."

„Mooi? Wel mensch, ik had het voor den Heer niet kunnen verantwoorden als ik het gehouden had. En zegen had ik er niet op kunnen wachten."

„Nu, dat kan zijn; maar daar zijn er toch genoeg die anders zouden gedaan hebben, al behoort het zoo niet; te meer daar het toch, wel bezien, mijn geld ook niet is. De ware eigenaar zal wel niet meer te vinden zijn. Het is al zoo lang geleden; en ik zou onmogelijk kunnen zeggen waar Thijs de lorren al niet ophaalde; hij ging soms uren ver. En daarom, buurvrouw, als ik een mensch was die 't doen kon, zou ik zeggen: houd het maar, je hebt

het wel noodig. Maar nu ben ik zelf een arme weduwwrouw, die er voor werken moet. — Maar je zult er toch wat van hebben. We zullen 't eerlijk deelen; ieder de helft. Daar zal je wel niets tegen hebben, hè? Dan is het toch voor ons ieder nog een buitenkansje.”

„Wel mensch, dat is te veel!” riep vrouw Akers getroffen. „Ik had het nooit durven verwachten. Maar afslaan kan ik het niet. En daarom, wil je 't me geven, dan zal ik het als een uitkomst van Boven beschouwen en het dankbaar aannemen; want ach, als je eens wist hoe ik er de laatste dagen inzit, en...”

„Ja, hou maar op, je hoeft er me niks van te vertellen,” viel vrouw Duigen haar in de rede. „Ik weet ook wat tobben is, en hoe goed het een mensch dan doet om geholpen te worden. — We zullen het maar eens gauw klein zien te krijgen.” En weg was ze al, naar den bakker in de buurt, om het bankbiljet te wisselen. Ze bracht er tien rijksdaalders voor terug, nam er vijf af, en gaf de andere vijf aan haar verheugde en dankbare buurvrouw.

Moeder Akers ging nog vlugger heen dan ze gekomen was. Ze kon zich nog geen recht denkbeeld vormen van dit onvoorzien geluk;

en met het geld in de hand dankte zij haar God, op dezelfde plek waar ze Hem nog pas om uitkomst gesmeekt had, voor de verhooring van haar gebed, en voor de heerlijke uitredding haar geschonken.

Zoodra Gerrits buisje klaar was, moest hij opnieuw naar mijnheer Wijnberg; doch nu niet met een smeekschrift, maar met vier rijksdaalders in een papiertje gewikkeld.

Van het overblijvende werden onverwijld de noodigste inkoopten gedaan, waarbij het eerst voor den zieke werd gezorgd. En toen Gerrit van zijn boodschap terugkwam, lag er, in plaats van een rookenden turf, een helder vuurtje in de kachel, zoodat hij eens lekker zijn verkleumde handen kon warmen.

„Nu, man, wat zeg je er nu van?” glunderde moeder, terwijl ze met een blij gezicht de tafel overzag, waaraan straks haar hongerige gasten zouden plaats nemen. „Van morgen bijna niets, en nu zelfs meer dan genoeg. En dan de hééle huur betaald! — Hébben we nu geen getrouwen God? Ja, ik wist wel dat Hij niet beschaamd maakt, die op Hem vertrouwen.”

„Ach, vrouw, wat zal ik er van zeggen,”

zuchtte Akers. „Ik kan er onmogelijk zoo van genieten als jij, omdat ik alles alweer verzonddigd heb. Eerst zoo gemord en gezocht je geloof aan het wankelen te brengen, en toen door mijn hebzucht je zoo'n slechten raad gegeven. Toen je de deur uit was had ik er al spijt van. Ach, ik ben toch zoo verkeerd!”

„Gelukkig dat je 't inziet, man. Neem met die verkeerdheid ook maar de toevlucht tot den Heere Jezus, dan zal Hij je er zeker van verlossen, want Hij is de bereidwillige Zaligmaker. O, de Heer is toch zoo goed! Daar hebben we vandaag weer de duidelijkste bewijzen van. En we weten, dat wij Hem even veilig onze geestelijke als onze aardsche nooden kunnen toevertrouwen, want de Schrift zegt: Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?”

IV.

De Heer is goed. Dat zei vrouw Akers niet alleen met den mond, maar het was de taal van haar hart. En nu had ze nog eens moeten weten wat haar hemelsche Vader nog verder over haar beschikt had, en wat er op datzelfde oogenblik met betrekking tot haar en de haren gesproken en besloten werd!

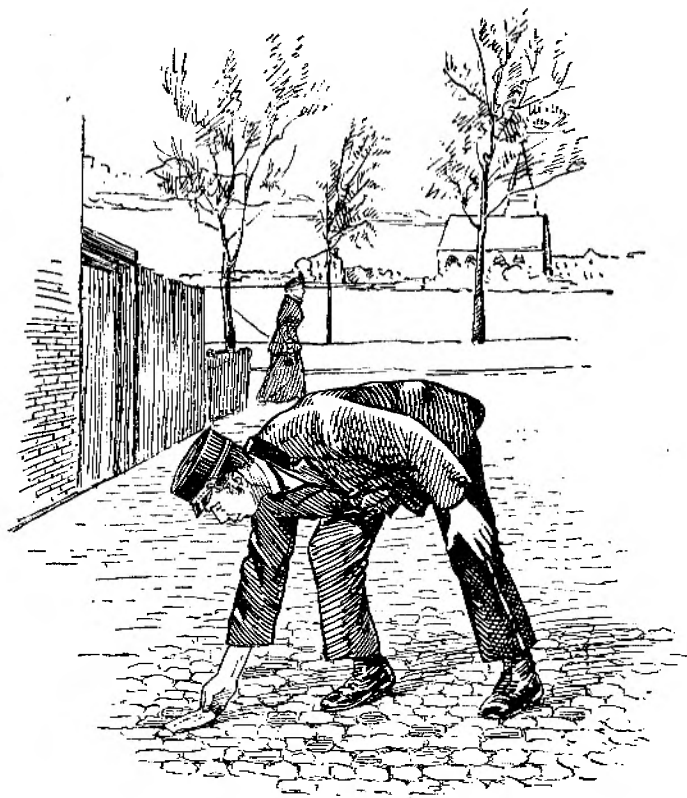
Ja, als iets toch maar zoo wezen moet. Even nadat Gerrit, op zijn eersten tocht naar den heer Wijnberg, het briefje miste, kwam Willem Tuin, de huisknecht van mijnheer Korendorp, langs dezelfde plek waar hij het verloren had.

Het heldere, netjes opgevouwen papiertje trok zijn aandacht. Hij raapte het op en las als adres: Aan den heer Wijnberg.

Ik weet niet of Willem het briefje geopend zou hebben, als het in een gesloten enveloppe was geweest; maar daar dit niet het geval was, maakte hij er geen bezwaar van eens te kijken wat er instond.

De inhoud, die, zooals we weten, treurig genoeg was, trof den medelijdenden man, te meer toen hij er den naam „Akers” onder las.

„Vrouw Akers,” dacht hij; „zou dat diezelfde Akers zijn, die zoolang bij ons in de buurt heeft gewoond? Als dat waar is, moeten de

menschen hard achteruit zijn gegaan, want toen ter tijd hadden ze 't goed. Maar de man

zoolang ziek, en dan zoo'n groot huishouden, 't is geen wonder. Kijk, daar heb ik nu toch mee te doen. 'k Wou dat ik de zielen helpen kon; want van dien meneer Wijnberg hebben ze niet veel genade te wachten. Als mijn goeie Meneer het maar eens wist! — Wacht, ik zal hem dat briefje eens laten lezen. Wel-doen is toch dien goeden man zijn lust en zijn leven. En als ik dan zeg dat ik die menschen ken, en een goed woordje voor hen doe, wed ik dat ze den langsten tijd in den nood gezeten hebben.”

Deze gedachten had Willem, toen hij dat briefje gelezen had; gedachten, die zoowel meester als knecht eer aandeden.

En hij had niet mis gedacht. De oude heer Korendorp toch was een man, die niet alleen graag zijn Bijbel las, maar ook trouw ter harte nam, wat die Bijbel hem leerde. Daarom was weldadig en mededeelzaam te zijn, zooals er den rijken in bevolen wordt, hem, behalve een plicht, ook een groot voorrecht; want in de armen diende hij immers den Heer, dien hij zoo liefhad. En voor zoo iemand is het een dubbel geluk om rijk te zijn. En mijnheer Korendorp hielp niet alleen met zijn geld, dat

is voor een rijke altijd het gemakkelijkst; maar hij gaf ook zijn moeite en tijd ten beste; en nooit was hem zulks te veel; ook niet nu hij oud en zwak begon te worden, en zijn vriendelijk gelaat de sporen droeg van langdurig lijden. Ontelbaar waren dan ook degenen, die hij zoo met raad en daad had bijgestaan; en Willem, die zijn volle vertrouwen genoot, be-
toonde hem daarbij goede diensten.

Zoodra Willem er toe in de gelegenheid was, gaf hij zijn heer het gevonden briefje, met een verklaring hoe hij er aan gekomen was.

„Ken je die menschen ook, Willem?” vroeg zijn heer na het gelezen te hebben.

„Zeker, Meneer; heel goed zelfs,” begon Willem zijn pleidooi. „Ze hebben jaren lang bij mijn ouders in de buurt gewoond. 't Zijn knappe, fatsoenlijke menschen, altijd geweest, als het ten minste dezelfde zijn die ik bedoel. Maar dat denk ik wel, want die zijn een paar jaar geleden ook naar het hofje van dien meneer Wijnberg verhuisd. De man werkte toen bij Riet, den metselaar, en had daar een mooi weekgeld. Ik wist niet dat ze 't nu zoo kwaad hadden.”

„Wel zoo. Maar wat wou je nu eigenlijk?
Wat moet ik daar nu aan doen?” vroeg mijn-

heer Korendorp met een goedhartigen glimlach.

„O, dat weet Meneer zelf veel beter dan ik,” lachte Willem terug. „Daarom dacht ik: Ik zal dat briefje maar eens aan Meneer geven, dan is het in goede handen.”

„Nu, jongen, ik wil die menschen wel helpen als het er aan besteed is, zooals je zegt. Ziek zijn is niet aangenaam, dat weet ik bij ondervinding; maar ziek en arm is een dubbel kruis. — Maar ik zou er toch eerst nog wel wat meer van willen weten. Dus, Willem, ga jij er eens heen, en onderzoek dat zaakje eens voor me. En als je alles bevindt zooals er in dat briefje staat, laat dan die vrouw maar eens bij me komen; dan kan ik haar zelf ook eens spreken.”

Nog dienzelfden dag ging Willem op onderzoek uit; en toen hij na eenig vragen de woning van Akers had gevonden, zag hij bij het binnentreden aanstonds dat hij de rechte personen voor had. Ook hij werd dadelijk door hen herkend. Op zijn belangstellend vragen maakte Akers hem gaandeweg tot in de kleinste bijzonderheden met hun treurige omstandigheden bekend; en zijn vrouw, nog geheel vervuld van wat ze pas ondervonden had, vertelde daarbij met groote opgewektheid

van de vaak wonderbare wijze, waarop de Heer hen toch telkens, ja zoeven nog weer, uit den nood gered had.

Nu oordeelde hun bezoeker, die tot nog toe de eigenlijke reden van zijn komst verzwegen had, het oogenblik gekomen om hun die bekend te maken, en het briefje eens voor den dag te halen, dat, onder Gods voorzienig bestuur, de aanleiding er toe geweest was.

Vrouw Akers wist in het eerst niet of ze waakte of droomde, want ze begreep dadelijk, wat zulk een boodschap van mijnheer Korendorp, die algemeen om zijn liefdadigheid bekend stond, te beteekenen had. Ze had er vroeger al eens over gedacht zich tot hem te wenden, maar was er tot heden nog niet toe kunnen komen; en zie, nu werd ze door hemzelf ontboden; en dat zoo ongezoekt!

„O, man, wat is de Heer toch goed over ons!” riep ze uit, nadat zij elkander geruimen tijd sprakeloos hadden aangestaard. „Wat is de Heer toch goed, en hoe wonderlijk zijn Zijn wegen! Had ik dät nu kunnen denken, toen ik dat kind met zoo'n beklemd hart dat alles liet opschrijven? En moest hij dáárom

dat briefje verliezen?" En lang nog nadat Willem heengegaan was, vloeiden tranen van aandoening en dankbaarheid haar langs de wangen.

Mijnheer Korendorp was tevreden met de mededeelingen van zijn knecht, die ook nog gunstige berichten aangaande hen bij den metselaar Riet ingewonnen had; en toen vrouw Akers den volgenden dag in haar beste kleeren, niet zonder eenig opzien, aan het voorname huis aangescheld, en Willem haar de deur geopend had, werd ze met de meeste vriendelijkheid door den ouden heer ontvangen.

Op zijn verzoek vertelde ze hem zelf nog eens wat hij reeds grootendeels van zijn knecht vernomen had; en aan het eind van haar verhaal was de edele grijsaard inderdaad verheugd, deze vrouw, wier geloof en vertrouwen op God in alles zoo duidelijk uitkwam, van dienst te kunnen zijn. Hij toonde zich dan ook terstond bereid, haar te helpen, maar wilde dit liefst doen op een wijze, die voor knappe, fatsoenlijke menschen, zooals Willem hen noemde, altijd het aangenaamst is; met andere woorden, hij wilde haar in de gelegenheid stellen, zelve voor haar gezin het brood te

verdieneu, tot haar man weer hersteld zou zijn.

Maar dat was voor een vrouw, die een zieken man en een groot huishouden had, waaruit ze niet gemist kon worden, niet gemakkelijk. De goede man wist er dan ook niets anders op, dan haar in een of ander zaakje te zetten; en toen vrouw Akers met een blij gezicht zeide, dat dit altijd haar verlangen geweest was, en ze van jongsaf in

een winkel was grootgebracht, beloofde hij er zijn best voor te zullen doen. Hij zou dan maar beginnen met haar iedere week zóóveel te geven, als tot onderhoud van haar gezin,

en tot een goede verzorging van den zieke noodig was.

Niet lang daarna moest vrouw Akers opnieuw bij mijnheer Korendorp komen, om de blijde tijding te vernemen, dat er in de buurt, waar ze vroeger gewoond had, een aardig winkelhuisje te koop was, waarin een kleine, winstgevende handel in kruidenierswaren gedreven werd. En als haar dit nu aanstond, wilde hij die zaak graag voor haar in orde brengen.

Moeder Akers kende dien winkel wel. Ze wist dat de menschen er jaren lang hun brood hadden gehad. Ze was met het voorstel dus overgelukkig, en had geen woorden genoeg om den ouden heer haar dank te betuigen.

Ook de weduwe Duigen verheugde zich van ganscher harte over het blijde nieuws, ofschoon het haar erg speet haar bureu te zullen verliezen. „We hebben het altijd zoo goed met elkaar kunnen vinden,” zei ze, „en wie weet wat er nu weer komt. Als je zoowel wat dichterbij bleef, buurvrouw, zou je mij ook tot klant krijgen; maar nu ga je me te ver. Lieve mensch, 't is haast aan het andere eindje van de stad! We zullen elkaar nu zoo dik-

wijls niet meer zien. Maar ik kom toch eens gauw met Mietje kijken waar jullie gebleven zijn; dat beloof ik je!"

Vrouw Akers vond dat natuurlijk heel goed; en ongeveer een maand nadat ze met haar gezin de nieuwe woning had betrokken, ontving ze het eerste bezoek van haar gewezen buurvrouw, wie ze niets dan goeds te vertellen had. Het huis beviel haar zoo best; ze had zooveel klanten; en haar man ging sedert een paar weken zoo vooruit; kortom, de Heer schonk rijkelijk Zijn zegen, en toonde ook hier in alles met haar te zijn. — In het begin had ze nog wel een kleine moeielijkheid te overwinnen gehad; maar de Heer had haar kracht geschonken de verzoeking te weerstaan. De vorige menschen toch hadden altijd 's Zondags voormiddags verkocht, en al de burens hadden haar aangeraden hetzelfde te doen; anders zou ze gevaar loopen haar klanten kwijt te raken, zeiden ze. Maar ze had beslist geweigerd en gezegd er liever alles aan te willen wagen, dan 's Zondags haar winkel open te zetten, en zoodoende Gods dag te ontheiligen. En, waar ze ook zoo blij om was, haar man was het volkomen met haar eens, en had zelf op een stuk papier, dat

achter het raam geplaatst zou worden, met groote letters geschreven: „Hier wordt des Zondags niet verkocht.” Wel was het zoo'n

beetje op het zeggen van de burens uitgekomen en waren er een paar klanten om weggebleven,

maar daartegenover kwamen er gedurig weer nieuwe bij, zoodat de verdiensten er niets minder op waren geworden. En zoo had haar God ook hierin alles weer boven bidden en denken welgemaakt.

„Dat zeg je wèl!” knikte vrouw Duigen, die met open ooren had zitten luisteren. „Wel mensch, wat heb ik je, sedert je man ziek is, al niet dikwijls beklaagd, en gedacht: 't Is maar waar wat er geschreven staat, Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen; maar wat er op volgt wordt toch ook gedurig aan je bevestigd, maar uit alle die redt hem de Heere.”

V.

Nog vier maanden duurde het eer Akers weer in staat was, zijn werk te hervatten; en toen hij zoover was, kon hij dadelijk weer bij zijn ouden patroon terecht. Moeder hield natuurlijk haar winkel aan, en nu was de tijd van voorspoed eerst recht voor hen aangebroken.

Het eerste, wat ze deden, nu het hun zoo goed ging, was, hun weldoener te verzoeken om wekelijks iets te mogen terugbetalen van het vele, dat hij aan hen te koste had gelegd; en hoewel hij het nooit zoo bedoeld had, meende de verstandige man toch hun dit niet te moeten weigeren. Hij liet hen dus een kleine huur betalen van het huisje, waarvan hij nu eigenaar was, en waarin ze tot nog toe voor niet gewoond hadden. Maar toen hij een half jaar later, na zijn langdurige ziekte toch nog onverwacht overleed, bleek uit zijn testament, dat hij hun de woning en alles wat zij hem nog meenden schuldig te zijn, ten geschenke gaf.

Zooals zich denken laat behoefde de weduwe Duigen, die de kennis nog trouw aanhield, het zich niet te beklagen, dat ze met Gerrits moeder, toen deze in den nood zat, zoo gul die vijf en twintig gulden gedeeld had. Vrouw Akers zou dien bewezen dienst niet licht vergeten; en nu zij het zooveel beter doen kon, toonde ze haar dit op allerlei wijze, en liet ze haar oude buurvrouw nooit met ledige handen naar huis gaan.

Sedert eenige weken echter had ze vrouw

Duigen in het geheel niet gezien. Dit bevreemdde haar; en daar ze zelve niet van huis kon, zond ze op een goeden dag één van haar kinderen er heen, om eens te hooren wat er aan scheelde. Ze kreeg de boodschap terug, dat Mietjes moeder al een week of wat aan het sukkelen was geweest, en een paar dagen geleden zóó akelig was geworden, dat, als er niet spoedig verandering kwam, men voor haar leven vreesde.

Vrouw Akers schrikte er van. „Wel, wel,” beklagde ze. „En dat ik daar niets van wist.” Ze had nu in huis geen rust meer, en zoodra haar man van zijn werk kwam, spoedde zij zich naar de zieke vrouw. Ze vond haar geheel buiten kennis. Ze had den heelen middag al zoo gelegen, zeiden de burenen, en in haar ijlen al maar over Mietje getobd.

Arme Mietje! Wat een medelijden had vrouw Akers met haar, toen ze haar daar zoo schreiend aan moeders bed zag zitten! Ze ging naar haar toe, en den arm om haar hals slaande, liet zij het hoofd van het meisje tegen zich aanleunen.

„Is er ook iemand om Moeder te helpen oppassen, kind?” vroeg ze, na zoo een

poosje zwijgend bij haar te hebben gestaan.

„Buurvrouw van hierover komt af en toe 's kijken,” was het antwoord.

„En heb je al iemand voor den nacht?”

Het meisje schudde van neen.

„Niet? Nu, dan zal ik vannacht wel hier blijven, hoor kindlief. Weet je iemand, die

even voor me naar huis kan loopen om het te zeggen? Of nee, ik zal zelf liever gaan. Over een uurtje ben ik terug, hoor Mie!”

Waarom vrouw Akers liever zelf wilde gaan? Ze had haar man iets voor te stellen, ingeval

het met vrouw Duigen niet goed mocht afloopen; iets waar haast bij was, en dat de weduwe hoe eer hoe liever weten moest.

Zooals ze beloofd had, kwam moeder Akers, nog eer het uur verstreken was, terug. De zieke had intusschen haar bewustzijn herkegen, en scheen zeer verheugd over de komst van haar vriendin. Maar ach, wat was het anders een droevig weerzien.

„Hoe gaat het nu, buurvrouw?” vroeg haar bezoekerster meewarig.

„Niet goed,” kwam zwakjes het antwoord. „Ik zal er wel niet van opkomen. En ach,” liet ze er met korte tusschenpoozen op volgen, „wat moet er dan van mijn arme Mietje worden! Dat lieve kind weegt me zoo op 't hart. Ik weet wel dat de Heer voor haar zorgen zal, maar ach, ik kan haar toch zoo moeilijk achterlaten. En als ze dan nog maar was zooals andere kinderen; maar ze is zoo hulpbehoevend, en zoo schuw onder vreemden. En ze is toch zoo goed, mijn lief, ongelukkig kind. Kon ik haar maar meenemen. Ach, wie zal er hart voor hebben als ik er niet meer ben!”

„Ik,” beloofde vrouw Akers hartelijk; „ik,

en mijn man, en mijn kinderen. Wij zullen voor Mietje zorgen als jij er niet meer bent. Zij zal ons kind worden. Kan je nu gerust wezen?"

De zieke zag haar ongeloovig aan, als wilde ze zeggen: „Meen je dat? Bedenk je wel goed, wat je op je neemt?"

Vrouw Akers begreep dien blik. „Ja, ja," beduidde ze, „ik versta je wel. Maar dat is allemaal niets. Het zal best gaan, heb daar maar geen zorg over. Mijn man vindt het ook goed; ik heb er hem al over gesproken. Mietje is, dunkt me, nergens beter. We kennen haar zoo, hé, en zij kent ons, en was altijd graag bij ons. En de Heer heeft ons voor het tegenwoordige zoo rijkelijk gezegend, dat een kind meer in huis ons niet hinderen zal."

't Was of der stervende moeder een zware last van de schouders was genomen, nu ze haar kind bezorgd wist. Ze stak de andere moeder haar hand toe en zei, met een onbeschrijfelijk dankbaren blik: „Nu kan ik gerust heengaan."

„En hoe is het nu van binnen, buurvrouw," vroeg vrouw Akers. „Ben je gereed voor de groote afreis?"

„Ja,” knikte de zieke. „Mijn vertrouwen is op den Heere.”

„Dus zal je eindje vrede zijn?”

„Ja vrede, door het bloed des kruises,” be-
leed ze, afgebroken, haar geloof. „Jezus
neemt de zondaars aan; mij ook heeft Hij
aangenomen.” — Toen sprak ze haar Mietje
nog eens toe, tot de kracht haar begaf, en
verviel kort daarop in een lichte sluimering.

Vrouw Akers hoopte dat de slaap haar goed

zou doen, en zorgde voor de grootste stilte.
Maar tegen middernacht werd het erger. En
toen het morgenlicht aanbrak was Mietje een
wees.

Het arme meisje was bitter bedroefd, maar

beseftte toch niet ten volle de grootte van haar verlies.

Vader en moeder Akers gevoelden beter wat het zegt voor een kind, vooral voor zulk een kind, ouderloos te zijn; en juist omdat ze dit zoo gevoelden, had buurvrouws dochtertje het zoo goed bij haar pleegouders.

Slechts vier jaren overleefde Mietje haar moeder. Ze was in dien tijd een heele meid geworden, nog grooter dan vrouw Akers; maar haar kwaal was verergerd, en in het verstand was ze nog altijd een kind.

Toch wist ze dat de Heere Jezus haar Zaligmaker was, en dat Hij in den Hemel een plaats voor haar bereid had; dat getuigde ze nog met volle bewustheid, weinige oogenblikken vóór de Heer haar tot zich nam.

Nu was Mietje Duigen geen wees, en ook niet ongelukkig meer; want nu was ze dáár, waar geen ziekte, geen dood, geen rouw noch moeite meer zijn zal, en waar de Heere God alle tranen voor eeuwig van de oogen zal afwisschen.
